

CÂU CHUYỆN THEO CÁCH MẠNG CỦA MÁ NĂM

Má Năm có 2 đứa con, đều là Liệt Sĩ: Thằng út chết vì đập nhằm chông do chính đơn vị gài. Trạm giao liên hết thuốc tây, chỉ chữa trị bằng lá thuốc dân tộc, rồi trôi qua Xuyên Tâm Liên, rốt cuộc bị hoại tử, nhiễm trùng ăn lên tới đùi thì chết! Còn thằng lớn, đơn vị tập kích đồn địch, chết nhiều quá, rút đi hết, quên không kê nó. Từ đó không ai nghe nói gì về nó nữa! Mấy năm sau nó mới được truy tặng huy chương lên tới chức Liệt Sĩ! Vậy mà má vẫn như người máy Rô-bô, không còn trái tim, không rung động thương tiếc! Má vẫn hằng hái đào hầm nuôi quân. Từ du kích cho tới quân chủ lực, hễ đứa nào tới nhà má, đều được cho ăn, cho uống no nê. Má má, con con, nghe sướng lỗ tai lắm, thời “nuôi quân diệt gặc!” hồn má như sống trên mây!

Ngày giải phóng, má “hô hởi” nghĩ chính quyền đã về tay nhân dân, hiểu nghĩa đen, tức là về tay má! Má bận bộ đồ bà ba đen, lẳng xẵng chạy lên ủy ban xã để giúp “tụi nhỏ” điều hành... đất nước!

Chuyện gì má cũng hằng hái làm: Tới từng nhà kêu đi họp tổ, nhà nào mắc công chuyện không đi, má chửi cho tắt bếp. Thấy thanh niên để tóc dài, má nắm đầu kéo lên xã, giảng cho một bài học về con người mới, trong thời đại cách mạng. Mỗi khi có đợt đi lao động đào thủy lợi, đó đứa nào trốn được với má, trừ khi trốn lên trời.

Má làm riết, cả xã không ai ưa má, đến cả đứa con nít. Thấy má đi tới đâu, người ta tránh... như hủi. Đi ăn đám cưới, mấy bàn khác cười nói ồn ào, vui vẻ. Còn bàn của má ngồi, con ruồi bay cũng nghe tiếng. Chủ nhà sắp bàn 10 người, bàn của má, người ta trốn đi ngồi chỗ khác gần hết, chỉ còn chừng ba bốn người, mà mặt ai cũng gục xuống, buồn thiu như đang đi ăn đám cưới, mà tưởng là đi ăn đám ma!

Má lẳng xẵng đầu được vài năm, thì ở trên đưa một lớp cán bộ mới về xã. Những người này không muốn má lên ủy ban nữa. Họ nói má già rồi, về nghỉ ngơi đi... cho khỏe! Công hiến cho cách mạng đủ rồi! Má nói, má nói còn sức, muốn phục vụ cho đảng, cho nhà nước tới... hơi thở cuối cùng. Họ nói khỏi đeo cần! Đã thế họ còn hăm dọa, má mà cà chớn, tự ý lên đây, trụ sở xã, sẽ cho an ninh bắt nhốt, đi tù, điều tra xem má có phải là gián điệp Mỹ Ngụy cài lại hay không. Nghe là hết hồn! hết vía!

Má về nhà, buồn như mùa thu chết... không lá thu rơi! Sống với đứa con gái lớn bị bệnh tâm thần, nhưng lại có vẻ còn sáng suốt, biết suy nghĩ đúng sai hơn má nhiều. Vì thế hai má con suốt ngày chửi lộn với nhau. Ngoài việc gây lộn với nó ra, má không còn niềm vui nào khác nữa.

Khắp xóm làng làm như quên hẳn hình ảnh cách mạng vinh quang một thời của má rồi. Không nói ra, nhưng ai cũng coi má như là một miếng giẻ rách, cần phải xa lánh, lảng quên, bỏ vào thùng rác!

Nói cho ngay, họ cũng còn có chút tình nghĩa... đái bôi! Lâu lâu vào dịp lễ lạc gì đó, nhà nước cũng nhớ tới má. Có thể chứ! Nhưng vài lần, theo má, thà đừng nhớ còn hơn.

Nhớ đến đó, má chửi đổng. Không biết trên rút ngân sách bao nhiêu mà xuống tụi xã ăn chặn hết. Đang đói, nó tặng quà cho má chỉ có mấy gói mì gói là ăn được, còn đủ loại hình bác hồ, nhìn nghiêng, nhìn dọc, lộng kiếng với hàng tá cờ đảng sao má ăn?

Rồi có lần nhân dịp kỷ niệm mấy chục năm giải phóng gì đó, má quên rồi, nó mời má đi coi duyệt binh. Hân hạnh quá, tưởng sướng lắm, ai dè đứng xếp hàng phơi nắng như con khô mực, nghe mấy thằng mập ú như con heo... nọc! đọc diễn văn ca ngợi cách mạng. Mà nó đọc lâu lắm, cho sướng cái miệng, trong khi má mắc tiểu thấy mẹ nội. Cuối cùng nhịn không nổi, má đái luôn trong quần, chảy ra mặt đường thành vũng! Tụi cán bộ xã giận lắm, nói má bôi bác cách mạng, làm mất thành tích đấu tranh, có âm mưu phản động! Tụi nó đuổi má về, không cho má ăn bữa cơm liên hoan luôn! Chai nước cũng không có.

Từ đó má nghỉ chơi với cái đám chính quyền khốn nạn này luôn. Thình thoảng lòng căm thù trỗi lên, má chửi tục: “Cách mạng cái quần què nhà tụi mày! Đồ ăn cháo đái bát! (má giật mình nhớ lại mình, thật ra, ăn cháo đái trong quần) đồ vắt chanh bỏ vỏ, tổ cha, tổ mẹ, tổ tiên nhà chúng mày, sao không chết hết đi!”

Mùng ngày chiến thắng 30/4 năm nay.

Má đang nằm ép bụng vào tấm vải giường cho đỡ đói, thì đứa con gái, lúc này mắt nó gần như mù rồi, chỉ còn thấy lờ mờ, mò lại giường má kiểm chuyện:

– Bữa nay mừng ngày giải phóng nè, sao má không dậy sửa soạn đi coi bắn pháo bông cho no, rồi về kể con nghe, như những năm trước đây?

– Giải phóng cái thằng cha khốn nạn mày. Lúc trào ông Thiệu, ông Kỳ cục, tao nghèo chứ chưa đói bữa nào. Còn dư cơm gạo nuôi mấy thằng chó đẻ, chó má đó ăn. Ai dè gắp toàn thứ quý tha, ma bắt, lờng gạt, qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ....

– Thì má cũng vậy thôi. Tui thấy má mỗi lần làm nước mắm, má vắt chanh xong cũng bỏ vỏ, chó má đâu có giữ lại đâu.

– Con ngựa cái nhà mày. Đừng chọc tao chửi nhe mày. Tao đang tức hai thằng con tao hy sinh xương máu cho tụi nó, để bây giờ tụi nó, xe to xe nhỏ, xây toàn biệt phủ...

– Xây biệt phủ nhằm nhò gì? Tụi nó còn chiếm cả chục mẫu đất để dành, mai một chết, xây mồ mả cho “hoành tráng” nữa kìa. Còn má mai một chết, tui không biết chôn má ở đâu nữa, hông lẽ chôn trong cái chòi lá này luôn sao?

– Mà y khỏi trừ ẻo tao con quý cái. Tao còn sống lâu lắm. Tao phải sống, chống mắt, đặng coi cái ngày tàn mạt của tui cướp công ơn của nhân dân này sụp đổ ra sao, lúc đó tao mới nhắm mắt.

– Thôi má đừng nói chuyện tào lao nữa. Nó vô nó còng đầu má bây giờ. Bất ngờ nói đôi chữ Má thành Bà ngon ơ! Bà ngu bà theo tui nó, thì bà chịu đi. Nói thiệt, ổng chết là cũng tại bà. Bà không che giấu tui nó, sao tui nó ban đêm tự do đi lũng kiếm được ổng mà giết. Nói thiệt, nhiều khi tui cũng hận bà lắm, bà tiếp tay giết tía của tui!

– Mà y đi chỗ khác đi. Con ngựa, con chó cái. Ngồi đó nói một hồi tao tức hộc máu chết bây giờ.

Chửi con gái xong, má Năm nằm nhắm mắt thở dốc, muốn đứng cả tim. Đã lâu lắm rồi hôm nay má mới nhớ lại hình ảnh người chồng lúc bị du kích giết, mắt mở trừng trừng oan ức. Mà ổng có làm lớn gì đâu, chỉ là thư ký ấp. Nhưng lúc đó má say mê lý tưởng phóng giải, ý quên giải phóng, được nghe giải thích là vì lợi ích cách mạng, mọi người cần phải hy sinh, kể cả bản thân mình, cho nên má đã ngu ngốc bỏ qua luôn, không gây chuyện.

Một chút ánh nắng chiếu xuyên qua mái lều. Má Năm he hé mắt ra nhìn. Bên kia con lộ nhỏ là căn biệt thự to lớn năm tầng đang xây dở dang của Bí Thư đảng ủy xã. Căn biệt thự này xây ngay trên nền nhà cũ của má. mấy năm trước, lúc phóng lộ, chính quyền đã cưỡng chế nhà đất của má. Sau đó họ chia lô, bán nền. Và má, tiền đâu mà mua, đành dựng tạm căn lều sống cho qua ngày đoạn tháng, sống cho qua hết cái kiếp ngu như lừa, nên bị cách mạng gạt... cả đời! Đã thế “Ngu mà còn tỏ ra nguy hiểm! Nên cuộc đời má mới thâm như thế này!”

Nhìn lên trên vách, thấy hình “Bác Hồ Lộng Kiếng” mỉm cười thích thú.

Với tay lấy tấm hình, ném xuống đất, lần này thì khác, má cởi quần, trước khi đá!...

(Theo chuyện của Lộc Dung)

Nguồn: Internet eMail by Đỗ Thị Kim Loan chuyển